

пилето си извило гнѣздо и снесло яйца. Легнало да мж-ти яйцата, а не можало да ги измжти. Ноше, па и отъ сутринъ до пладне вѣялъ студенъ вѣтъръ и пилето не можело яйцата си да стопли. Само на пладне, колкото три часа време вѣтърътъ утихвалъ и яйцата се посто-плювали. Затова и пилцитѣ се късно изпилили.

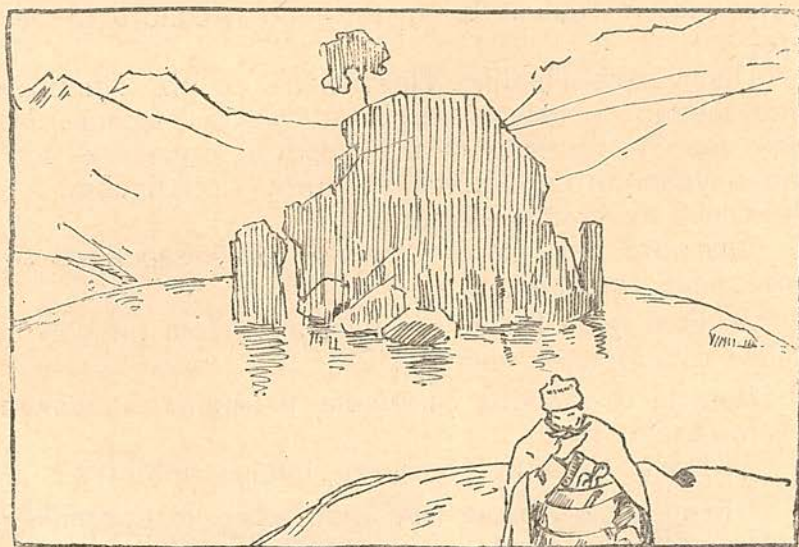
Пройчо потърсилъ и тая пролѣтъ златнитѣ пилета въ гнѣздото имъ — нѣма ги. Претърсилъ той дванай-сетъ гори и пакъ не можалъ да ги наиде.

Отишелъ най-послѣ на Пиринъ-планина. Тамъ на-мѣрилъ овчари-козари и ги запиталъ:

— Не видѣхте ли, братя, едно златно пиле?

А тѣ му отговорили:

— Не сме видѣли златно пиле, но на връхъ пла-нината има самовилско езеро; срѣдъ езерото има висока — висока скала; на скалата — едно тънко висо-ко дърво; на дървото каца едно пиле. Отъ да-лече се не вижда има ли, нѣма ли гнѣздо, а само чу-ваме, при изгрѣвъ слънце да пѣе... Може да е това златното пиле.

Изкачилъ се Пройчо на връхъ Пиринъ-планина, на самовилското езеро. — Отдалече не можалъ да види пилето, та погледналъ съ далекогледъ. И видѣлъ Пройчо златното пиле, току що си пилцитѣ изпилило.